

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie z zawiadomienia **J.J.**,
w przedmiocie zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa
o czyn z art. 231 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 18 grudnia 2025 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w Oświęcimiu,
z dnia 29 października 2025 r., sygn. akt II Kp 459/25,
w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,
na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

postanowił:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w Jaworznie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Oświęcimiu wystąpił z inicjatywą przekazania sprawy zażalenia J.J. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie z dnia 21 sierpnia 2025 r., sygn. [...], o odmowie wszczęcia śledztwa dot. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. innemu sądowi równorzędnemu. W motywach wystąpienia wskazał, że sprawa dotyczy bezpośrednio prokuratorów Prokuratury Rejonowej w O., którym zarzuca się popełnienie przestępstwa, a z którymi z racji

rejonizacji sąd bezpośrednio współpracuje, bowiem są to czynni prokuratorzy, którzy na bieżąco reprezentują tę jednostkę prokuratury przed sądem w postępowaniach karnych, wykonawczych i innych. Działania i zachowania tych funkcjonariuszy będą podlegały ocenie przez sąd pod kątem realizacji przez nich znamion przestępstwa. To sprawia, że rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy w Oświęcimiu mogłoby wywołać w społecznej świadomości przekonanie, że rozstrzygnięcia sądowe mogą być zależne od relacji zawodowych istniejących pomiędzy pracownikami wymiaru sprawiedliwości. W celu uniknięcia tego rodzaju spekulacji i podejrzeń zasadne jest więc skorzystanie z trybu określonego w art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w Oświęcimiu okazał się zasadny. Przesłanka dobra wymiaru sprawiedliwości, o której mowa w art. 37 k.p.k., równoznaczna jest między innymi z dbałością o właściwy odbiór zewnętrzny działalności orzeczniczej sądów. Jeżeli zachodzą w sprawie okoliczności, które czynią realną obawę o negatywną społeczną ocenę kompetencji sądu właściwego miejscowo w zakresie przeprowadzenia rzetelnego postępowania, przekazanie sprawy w trybie powyższego przepisu okazuje się niezbędnym instrumentem mającym tego rodzaju implikacjom zapobiegać.

Okoliczności przedstawione przez sąd właściwy miejscowo uzasadniały zastosowanie instytucji określonej w art. 37 k.p.k. Wystąpiła bowiem podstawa do uznania, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu mogłoby realnie skutkować negatywnym wydźwiękiem w odbiorze społecznym. Kontestowana za pomocą środka odwoławczego wywiedzionego przez J.J. odmowa wszczęcia śledztwa dotyczyła bowiem działań podejmowanych przez prokuratorów Prokuratury Rejonowej w O., a zatem jednostki, którą łączy z sądem występującym ciągła współpraca. Niewątpliwie intensywne relacje zawodowe muszą przekładać się na wzajemne znajomości choćby na stopie tylko urzędowej. Te z kolei mogą stanowić asumpt do wytworzenia się w opinii publicznej poglądu o braku bezstronności sądu właściwego przy rozpoznaniu środka odwoławczego. W takich realiach nie da się wszakże wykluczyć ewentualnych spekulacji zakładających, że względami mającymi wpływ na treść mającego zapaść orzeczenia byłyby kryteria inne aniżeli

merytoryczne. W konsekwencji zasadne stało się skorzystanie z instytucji określonej w art. 37 k.p.k., sprowadzającej się do zmiany właściwości miejscowej sądu. Sprawę należało w konsekwencji przekazać do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, wolnemu od tego rodzaju zawilości, to jest Sądowi Rejonowemu w Jaworznie.

[WB]

[r.g.]